

maa nemlig huskes, at de Folk, som kommer, for det meste eller meget hyppig ere Folk, som selv have møjsommelig fortjent de Penge, hvorfor de lære, og for hvem det gælder om at blive færdige i rimelig Tid, for at Pengene kunne slaa til. Jeg har i de Aar, jeg har været Lærer ved Navigationsskole, ofte beundret den uhyre Flid og Energi, som lægges for Dagen af Eleverne der, og naar de arbejde saaledes og skynde sig at faa deres Eksamen, er det af den simple Grund, at de selv betale deres Ophold med den lille sammensparede Kapital, de have. Jeg tvivler meget om, at Søofficersskolen i Henseende til Flid og Fremgang kan sættes ved Siden af vore Navigationsskoler. Ser man paa den Uddannelse, som Søofficererne faa, komme de ganske anderledes let til den. Vi kunne vel nok sige, at Søofficererne ere Nationens Kælebørn, ikke alene Damernes, men i ganske særlig Grad Statskassens. Der er ingen Undervisning her i Landet, der er saa kostbar som den, Søofficererne faa, og vi have jo her ved Finanslovens 2den Behandling faaet Oplysning om, at en saadan Søofficer kan koste Staten et Beløb, efter hvad der blev opgjort ved den Lejlighed, af 39,600 Kr. Nu mente den højtærede Minister, at naar de ere saa kostbare, maa vi ønske, at de maa lære saa meget som muligt. Jeg synes, at de, naar de have kostet saa meget, vel ikke kunne trænge til at lære mere; saa maatte de vel have lært saa meget, at det ikke var nødvendigt for dem at supplere deres Lærdom ved at trænge andre Folk ud af deres naturlige Erhverv. Jeg kan derfor ikke andet end sympatisere med det Andragende, som er indgivet hertil. Jeg forstaar saa godt, at det har vakt berettiget Harmen inden for den private Sømandsstand, at den ser sig tilsidesat paa de bedste Pladser, Handelsmarinen har at byde. Det glæder mig derfor at høre, at den højtærede Minister i Dag har udtalt, at han vil tænke nøje over dette Forhold, og det glædede mig ogsaa at høre ham udtale, at han, hvis han havde tænkt, at det vilde vække saa megen Misfornøjelse, at han tillod Søofficerer at gaa ind i det østasiatiske Selskab, vilde have begrændset Antallet til kun een. Det maa beklages, at den højtærede Minister har stølet for meget paa den private Sømandsstand. Det er sikkert, at den private Sømandsstand har været loyal i højeste Grad, været taalmodig, støttet Højre trofast alle Dage, og jeg forstaar derfor saa godt, at man fra den Side har ment, at man kunde byde den, hvad det skulde være, og at de taalmodig vilde finde

sig i det fremdeles. Men som sagt, ethvert Bæger kan flyde over, og saaledes er det ogsaa gaaet her. Nu var det denne Draabe, der bragte Bægeret til at flyde over. Det, som disse 3 Foreninger bede om, nemlig at faa en Ændring i Loven, er jo en lang og besværlig Vej, og noget, der ikke lader sig gøre for Øjeblikket, i hvert Fald ikke før til næste Rigsdagssamling. Men i Grunden er det maaske heller ikke nødvendigt at faa denne Ændring, da den højtærede Minister har det fuldstændig i sin Magt at kunne begrænse denne Indtrængen af Søofficerer paa den private Sømandsstands Omraade. Jeg vil derfor, indtil vi kunne faa den Ændring, disse 3 Foreninger andrage om, tillade mig at henstille til den højtærede Marineminister at standse denne Indtrængen, saa at den private Sømand kan faa Lov til at holde sit naturlige Erhverv i Fred.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil gerne blot tillade mig at svare et Par Ord paa det sidste. Som jeg sagde før, vil det være meget vanskeligt for mig at sige saadan bestemt, at jeg vil standse denne Indtrængen af Søofficerer paa den private Sømandsstands Omraade. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem udstrækker det Felt, som skulde være forbeholdt den private Sømand, temmelig vidt. Thi at f. Eks. Statens Postskibe eller Fyrinspektions-skibe skulde være forbeholdt den private Sømand, kan jeg ikke gaa ind paa. Folketinget har jo ogsaa været af en modsat Anskuelse, idet det for 2 Aar siden omtrent med Gevalt vilde tvinge mig til at besætte to Fyrinspektions-skibe med Søofficerer, medens jeg ønskede dem besat med private Sømand. Det kan jeg derfor ikke love bestemt, navnlig paa saadanne Omraader. Men jeg fastholder, hvad jeg har sagt, at jeg skal være meget varsom i denne Henseende og vel overveje, om der er nogen Grund til i det enkelte Tilfælde at imødekomme den private Sømandsstand. Nu kan det ærede Medlem jo se, hvordan det vil gaa, saa tror jeg, at han maaske heller ikke vil finde Anledning til at være saa misfornøjet. Men absolut at standse denne Marinens Indtrængen vil jeg ikke kunne love.

Bluhme: Jeg finder det meget naturligt, at der fremkommer et Andragende som det, der her foreligger, og jeg kan fuldt ud slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Udvalget, i hvilket jeg for Resten ogsaa selv